

[A. C. Normann.]

I øvrigt må jeg sige, at da det ærede medlem hr. Poul Møller kom ind på spørgsmålet om embedsmændenes adgang til at give deres mening til kende, synes jeg, det et øjeblik slog klik med hensyn til det ærede medlems logik, hvilket fremgår af de eksempler, han valgte. Lad mig tage eksemplet med forsvarsstyrelsens skitse til forsvarsudvalget, som er en sag, jeg selv har haft på temmelig nært hold.

Det ærede medlem sagde, at „forsvarscheferne havde bare at svare på, hvad de blev spurgt om, deres kommentarer havde de at holde for sig selv.“

Det kan ikke gå an at lade den påstand, som det ærede medlem fremsatte, stå ved magt. Forsvarscheferne, som jeg tror det ærede medlem gør en bjørnetjeneste ved at fremdrage sagen på den måde, det ærede medlem her gjorde det, svarede netop ikke på det, der blev spurgt om — det er jo sagen, og ikke det, at de ved siden af svaret fremsatte deres egne kommentarer. Den tanke, at regeringspartierne overhovedet ikke ville høre den militære sagkundskabs mening, er imidlertid for urimelig til, at den bør brede sig. Det gale var jo, at vi ikke fik den skitse, der byggede på de selvfølgeligelige forudsætninger for udvalgsdirektivet, det direktiv, som det ærede medlems partifæller i udvalget havde godkendt. Hvad enhver vidste lå i direktivet, var ønsket om et forslag om, hvorledes forsvaret inden for de givne beløbs rammer kunne indrettes og da selvfølgelig som et dansk forsvar. I øvrigt noterede jeg med glæde det ærede medlems udtalelse i går om det forløbne regeringsår, den udtalelse, der lød sådan: „jeg vil da uden videre erkende, at det kunne være gået meget værre.“ Det er jo en ganske udtrykksfuld måde at sige det på, når henses til, hvem det er, der fremsætter denne udtalelse.

Dernæst sagde begge de ærede ordførere, hr. Erik Eriksen og hr. Poul Møller, en del interessante ting om regeringens samarbejdsvilje og samarbejdsvilkårene, hvorom de mente, at oppositionen havde en hel del at beklage sig over, medens den selv havde udvist den bedste vilje. Heller ikke her er det ærede medlem hr. Poul Møllers eksempler egnede til at underbygge den påstand, han har fremsat. Han mener, at

finansministerens manglende samarbejdsvilje kunne ses af, at den højtærede minister ikke vil opgive kravet om skattefradragsrettens bortfald. Det er ikke nogen rigtig fremstilling. Den højtærede finansminister har tværtimod, så vidt jeg ved flere gange, ja, jeg tror gennem flere år, givet tilsagn om at ville forhandle om skattereformen under forudsætning af bevarelsen af skattefradragsretten. Bedre udtryk for samarbejdsvilje er det næppe rimeligt at forlange af en minister, som ønsker fradragsretten afskaffet, hvad jeg så i øvrigt er ganske uenig med den højtærede minister i.

Er det ikke også at gå lidt for langt, hvis regeringen ikke vil opgive landbrugets stats-ejendomsskatter, at tage det som eksempel på manglende samarbejdsvilje? Der har jo hidtil været enighed om, at disse skatter skulle hvile ens på alle grundejere. Nu forstår jeg, at de konservative altså vil have dem til at hvile fortrinsvis på byer, forstæder og stationsbyer. Det er en ting, der vil vække interesse mange steder, hvor det ærede medlem hr. Poul Møller færdes, at det konservative parti nu indtager denne stilling. For øvrigt kom jo da forslaget så sent, at det slet ikke kunne nå at blive behandlet uden det lovjaskeri, som det ærede medlem med rette advarer imod.

Det mærkeligste eksempel på regeringens manglende samarbejdsvilje er dog egnsudviklingsloven, der viser noget, synes jeg, om oppositionens samarbejdsvilje i stedet for om regeringens. Det var dog, når vi nu ikke skal forvrænge de historiske begivenheder fuldstændigt, de to oppositionspartier, der både ved første behandling og senere i udvalget og bagefter ved anden behandling her i det høje ting erklærede, at de hverken ville have lod eller del i loven. Når det er oppositionspartiernes indstilling, er det besynderligt, at vi to, tre gange i går og to, tre gange i dag skal høre, at dette lovforslag er udtryk for, at regeringen ikke har vilje til samarbejde. Det ærede medlem hr. Poul Møller siger herom, at man gerne vil forhandle om forslag, som ikke er imod venstres og de konservatives principper. Der var jo netop i dette forslag tale om principper, som tidligere aldeles ikke har været fremmede for de to partier.

Jeg forstår i øvrigt slet ikke, hvilke interesser man mener at tjene, når man så kun-